

בשבוע שעבר סיפרה חווה ארליכמן כיצד ערכה לפני נשואיה הסכם עם החתן לקבלת דירה. עכשיו מספר הבעל איך נפל, לדעתו, בפח

כשראיתי את החווה, לא הבנתי מה קרה. הרי התמורה לדירה ברחוב ליפסקי היתה רק 130 אלף דולר, ולא 220 אלף, כפי ששילמתי לסולל בונה. ובהסכם הרי נאמר, שאם תימכר הדירה, תקבל היא את התמורה — אבל לא יותר. והוץ מזה, הרי מכרנו גם את תכולת הדירה, ונשארנו ללא מיטה וכיסא.

לחצתי עליה לשנות את החווה, והיא השיבה לי: "אם אתה מוכר הרבה, אתה עף החוצה. הדירה רשומה על שמי".

היא הציעה: "אם אתה רוצה שאצא, תן לי 100 אלף דולר ואני יוצאת" — ואת במקום ההצעה שלי, שהיתה חצי-חצי.

היא פשוט רצתה כסף. חברים והזירו אותי כל הומן שהיא לא אהבת אותי, ורק רוצה את כספי, אך אני אהבתי אותה. לא האמנתי כשסיפרו לי חברים שהיא אמרה: "באתי אליו אלמנה, ואלך אלמנה".

אני אומנם בעל מיפעל, אך אין לי הרבה כסף, אני מוכן לפצותה ככל שאוכל, אך אינני יכול לשכוח את ארבעת חודשי הגיהנום, וחודשים ללא מיטה, ללא אוכל וללא בית.

היא סיפרה שהיא בת 47, אך היא בת 50. ואני לא בן 64, כפי שטענה, אלא בן 63. היא חשבה שתיפגע בי כשתכונה אותי גרוזי, אך האם סיפרה שהיא עיראקית? הרי היא מתפארת בשם ארליכמן, כדי שלא ידעו שהיא עיראקית, שיחשבו שהיא פולניה.

נגסטריה מתחת לחופה

כל אחד יודע, שכאשר שניים רבים, רק עורכי-הדין מרוויחים. לכן, כשבאה אליי לפני שלושה שבועות, ישבנו בגינה, והתחננתי שתרשום את הדירה גם על שמי ונתפיים.

כל התחננונים לא הועילו, ובשבת בשעה 4 אחרי הצהריים הגיע צו של בית-מישפט, שעל פיו עליי לעזוב את הבית.

היא רוצה לזרוק את בעלה לרחוב, והיא יודעת שאין לו בית אחר. ככה זה, כמה חודשים אחרי החתונה בלי דירה, בלי כלום. היא רוצה שאעזוב את הדירה ואשאיר לה את המפתחות. אמרתי לקצין שהביא את הצו: לא תוציאו אותי מכאן, גם אם תביא את כל המיטרה. לה יש בית, לי אין בית אחר.

המישטרה רשמה ר"ח והעניין יגיע לשופט.

הדירה שלי ברחוב ליפסקי. וכך נכתב בהסכם. כשמכרנו את הדירה, היתה התמורה לדירה עצמה 130 אלף דולר, ואת התכולה מכרתי תמורת 45 אלף דולר. היתה דירת-פאר, שתוכננה על-ידי גר שטרן.

החלטנו לקנות דירה ברחוב וייצמן. הלכתי לסולל בונה וגמרתי איתם חווה על הדירה בסך 220 אלף דולר. נתתי להם מיד המחאה שלי כמיקדמה. אחר-כך נתתי לחווה המחאה של לקוח בסך 100 אלף דולר, כדי שתמסור לסולל בונה. כשחזרה, הביאה חווה שהיה ערוך על שמה בלבד.

לזה. היא ניסתה להמשיך, אך לבסוף הרסתי את היחסים האלה.

אלמנה בעבר אלמנה בעתיד

היא סיפרה שגרנו ביחד לפני הנשואין. זה לא נכון. אף פעם לא גרנו ביחד לפני החתונה, לא היינו ביחד אפילו לילה שלם אחד. היא לא יכלה להיקרא אפילו ידועה בציבור שלי. נפרדנו אולי עשר פעמים לפני שהחלטנו להינשא.

כשהיתה להוטטה לפני הנשואין לכסף, אמרתי לה: טוב, אתן לך את

ראשונותו

בדירות הנשואין

"לולא היא, לא היה אשר ידלין נכנס לכלא, טוען בעלה של חווה ארליכמן"

קולו של בצלאל גורלי בטלפון נשמע ארוך וענייני. "מרוע שלא יישמע גם קולי בפרשה הזאת? האשימו אותי בשבוע שעבר (העולם הזה 2398) כאשמות כבדות, כאילו אני רימתי את חווה, הפכתי עוזי והיא האשה האיריאלית, הסובלת מבעל שלא עומד בדיבורו".

בצלאל גורלי טוען שהוא פגוע, פגוע מאוד.

"אז מה אם שרתי לה סרנודות? אני אוהב לשיר, ומאוד אהבתי אותה". הוא מרים זרועותיו: "כאמת, מאוד אהבתי אותה. והנה, שלושה חודשים אחרי החתונה, לאן הגעתי?".

חווה ארליכמן-גורלי טענה, בשבוע שעבר, כי אחרי שמונה שנות חיים ביחד, כשהחליטו להתחתן, שינה בצלאל את טעמו וניסה לגשל אותה מהרכוש המשותף. הדירה שהבטיח לה בהסכם עוד לפני הנשואין, נלקחה ממנה בשרירות.

מספר גורלי:

בתל-אביב. אחיה היה אז סטודנט באוניברסיטת תל-אביב. כסף לא היה לו, את הדירה קנתה חווה בכסף שהרויחה בעיסקות עם אשר ידלין. ככלל, ידלין היה קיבוצניק, וחווה היתה מומחית לעיסקות בנכסי רלא-ניידי. כל העיסקות שלו היו על פי רעיונות שלה ובהרצתה.

חווה יכלה לגרום לכך שידלין לא היה מואשם כלל. היא יכלה להציל אותו, אך היה הפכה ער-מרדנה. לוא רצתה, יכלה גם לעזור בהקטנת העונש שלו.

היא נחקרה במשך שבועות רבים, ללא הפוגה. אנשים שפגשתי ברחוב וידידים באו והתריסו נגדה: קורם היתה המאהבת שלו, ואחר-כך הלכה להלשין עליו.

ידלין מספר כסיפורו, כי חווה התנקמה בו על שהפך הבטחתי נישואין. כהתחלה, כשהתחלתי לחזר אחריה, המשיכה להיפגש עם אשר ידלין פעמיים בשבוע. אני לא הסכמתי

לשזור עיון בבקשה ובחצהיו המצורף, ולאחר שמייעת ב"כ המבקש/ית, החלטת להוציא, והוצא בזה
 צו מניעה/צו זמני האוסר על המשיג/ים:
 המבקש/ת
 ענין: זמני האוסר על המשיג/ים
 33 ג' אלק"ק